

**№ 75
2 ЖОВТНЯ
2016**

Слава Ісусу Христу!
Слава на Віки!

**Українська
Православна
Церква Св. Анни**

**St. Anne's
Ukrainian Orthodox
Church**

**525 Morrish Road
Scarborough,
Ontario M1C 1G2**

**Church Office
(416) 284-9642**

**Parish Priest:
Rev. Father Volodymyr
Feskiv
(647) 680-0448**

Церковний листочок святої Анни St Anne's Newsletter

Що вам варто знати про подячні молитви?

Йдеться про п'ять молитов, які читаються віруючими після Причастя. Що це за молитви? До кого звернені? Чи їх слід читати лише після Святого Причастя?

Повноцінне християнське життя має своїм центром Христа та Євхаристію. Причастя Тіла та Крові Христових зцілює віруючим пошкоджену гріхом природу та максимально повертає їх до норми. Завдяки святому Причастю грішна людина ще живучи на землі робиться жителем Царства Небесного, споглядає Бога не лише ілюзорно, теоретично але реально, на власному досвіді. Саме така повнота Богопізнання і є сенсом нашого життя.

А якщо так, то потрібно прямо говорити, що сенсом нашого земного життя є Євхаристія – Причастя, богопізнання та богоєднання. Отже, не дивно, що всі богослужіння Православної Церкви побудовані довкола Божественної літургії та Євхаристії, яка її увінчує. Як церковний рік має своїм центром Божественну літургію свята Пасхи, так добове коло православних богослужінь сконцентроване на звершенні Євхаристії.

Розмірковуючи про велич милосердя Божого, яке дозволяє нам, грішникам, приступити до «*божественного вогню, який нас не обпече та не спалить, але очистить*» перша твереза думка: ми його не варті, не достойні. Чисто об'єктивно ми не заслужили своїми вчинками та думками такого дару Божого – з перших грішників на землі знову бути прилученими до сонму всіх святих і праведних. Однак, святе Причастя потрібно нам саме тому, що ми грішні.

Пригадаймо слова Спасителя про те, що «*лікаря потребують не здорові, але хворі*» ([Мф.9:12](#)). Саме тому, Святі Отці постійно наголошували, що Причастя – це не нагорода людині за добру поведінку чи щиру Сповідь напередодні, але благодать і дар. Це дарунок грішній людині, який даний їй, як аванс, як «залог», як зернятко, яке потрібно зростити.

Тим не менше, розуміючи Святе Причастя, як і всі інші святі Таїнства Церкви, дарунком Господа своїм дітям, ми повинні добре розуміти, що прийняття кожного дарунку Бога це, в певному сенсі, повторення притчі про таланти. Ми можемо ці дарування примножити, а можемо й закопати в землю. За все отримане нам прийдеться давати відповідь на Суді Божому. А там, усе залежить від нас самих. Не дивлячись на те, що це дар, дарунок, ми маємо ставитися до нього з величезним страхом Божим, (благоговінням) і вірою. Минаючи зовнішні умови, необхідні християнину для прийняття святих Таїнств, звернемо увагу на внутрішній стан, не обхідний нам

на шляху до прийняття Тіла та Крові Христових. І найкращим шляхом до цього є молитва.

За багато років викристалізувалися особливі молитви та чини, якими віруючі готують себе до споживання Євхаристії. Сукупність молитв, які читаються віруючими перед Літургією називаються **«Послідуванням до святого Причастя»** і поміщені в «Молиствослові» та «Службнику». У сучасній традиції, звечора той, хто бажає причаститися, після початку звичайного читається **22, 23 і 115 псалми**, і далі **канон до Причастя**. Вранці, в день Причастя, після ранкових молитов віруючі читають продовження цього «Правила». Воно складається з **початкових молитов та десяти особливих молитов**. Остання, одинадцята молитва перед причастям: **«Вірую Господи і визнаю...»** читається безпосередньо перед підходом до св.Чаші.

Церковні правила категорично застерігають:

«Коли ж ієрей, чи диякон, або хтось інший, що до причастя готується, самовільно, через лінивість або недбальство, вказане церковне правило, належне до Божественного Причастя, не виконає а чи пропустить якусь його частину, то смертельно згрішить» («Навчальні відомості» п.31).

Після закінчення Богослужіння, християнин, який приступав до Святого Причастя одразу додому не йде, а читає з молитовника **подячні молитви**. Священик читає ці молитви після відправи, а архієрей – одразу після св. Причастя.

Ці молитви висловлюють найкращі та сердечні почуття подяки Богу за неймовірне милосердя до нас грішних і недостойних стати причасниками святих і животворчих Дарів.

Перша молитва Іоана Златоуста починається словами: **«Дякую Тобі, Господи Боже мій, що Ти не відкинув мене грішного, а сподобив стати учасником Святощів Твоїх..»**.

Друга молитва, належить святителю Василю Великому і починається словами **«Владико Христе Боже, Царю віків і Творче всього, дякую Тобі за все добре, що подав мені, і за причастя Пречистих і Животворчих Твоїх Таїн...»**

Третя молитва Симеона Метафраста: **«Ти, що дав мені Тіло Своє добровільно на поживу, Ти вогонь, що палиш недостойних, не спали мене, Творче мій...»**

Четверта – **«Тіло Твоє Святеє, Господи Ісусе Христе, Боже наш, нехай буде мені на життя вічне і Кров Твоя Дорогоцінна на відпущення гріхів»**

Пята – до Пресвятої Богородиці: **«Пресвятая Владичице Богородице, світло затемненої душі моєї, надіє, покрове, пристановище, утіхо, радосте моя, дякую Тобі, що сподобила мене недостойного бути причасником Пречистого Тіла і Дорогоцінної Крови Сина Твого...»**

Далі – **«Нині відпускаєш...»**, **Трисвяте по «Отче наш»**, і **тропарі святителю, якому служилася Літургія** – Іоану Златоусту чи Василію Великому. А по цьому – **звичний відпуст**.

Ось, що належить пам'ятати не лише священику, але кожному християнину після прийняття Євхаристії:

«Наприкінці, по відправі Божественної Літургії і по спожитті Божественних Таїн, священик перед зніманням священного одягу або й після нього, не виходячи з вітваря, повинен читати із всякою щирістю і вдячним серцем молитви подяки після святого причастя.

Вийшовши ж із церкви, хай одразу не береться за якесь інше діло, але деякий час перебуде в молитвах і роздумуванні, сподобившись такого дару у Святій Літургії, та дякує Богові і просить, щоб сподобив його у всі дні життя прийняти такий дар.

В цей день хай стримається від надмірної їжі і пиття та сну, а особливо ж, коли має дружину, від тілесних стосунків і всякої тілесної любови ради любови й чести Небесного Царя, що прийняв Його в храм і оселю душі своєї». (Там само. 86-87 пп.).

Звичайно, враховуючи особливий зміст подячних молитов, немає потреби читати їх у інший час. Натомість, із благословення духівника, упродовж тижня, що передує св.Причастя можна читати «Правило перед св.Причастям», готуючи власну душу та тіло до прийняття Тіла та Крові Господніх.

Ось, як пише про це преподобний Ісихій Єрусалимський:

«Коли ми негідні сподобилися з острахом і трепетом причаститися Божественних і Пречистих Таїн Христа Бога і Царя нашого, тоді найбільше повинні показати свою тверезість, зберігати свій розум і бути особливо уважними до себе, бо вогонь цей Божественний, тобто Тіло Господа нашого Ісуса Христа, спалює гріхи наші малі і великі від усякої скверни.

Входячи в нас, він одразу проганяє з серця лукавих духів злости і відпускає нам колишні гріхи. Розум наш тоді залишається (певний час) вільним від неспокійної докучливості лукавих помислів

Якщо після цього, стоячи біля дверей свого серця, будемо ретельно охороняти свій розум, то знову сподобавшись Святих Таїн, Божественне Тіло ще більше буде просвіщати розум наш і робити його блискучим подібно зіркам».

Благословення священника

Якось один швейцарець провів день у Чорнобилі. Його цікавило, що їдять тут жителі. "В основному зі своїх городів", – повідомив місцевий священник. "Але воно ж радіоактивне!" "Ми благословляємо їду перед тим, як їсти. Поки всі живі-здорові, слава Богу!" – Відповів священник і подарував швейцарцю баночку меду" во славу Божу".

Іноземець приїхав додому і здав чорнобильський мед на експертизу. У лабораторії з'ясували, що у меду унікальні цілющі показники, і стали питати: "Ви де такий чудовий мед взяли? Ми теж хочемо!" Той був в шоці, зізнався – з Чорнобиля і священники благословили їсти на славу

У ЧОМУ СИЛА.

У чому ж сила благословення, яка навіть радіоактивні продукти перетворює в цілющий мед, ми дізналися у намісника Києво-Печерської лаври митрополита Павла. "Благословення – це чудо Боже, – пояснює владика Павло. – Те засіб, яким Господь збагачує людину: **"Без Мене не можете творити нічого"**. Якщо людина робить щось без благословення Божого, то його справа не проживе довго. Просячи благословення, людина передає те, про що просить, в руки Божі, а ці руки – найнадійніші руки на світі! Це та благодатна сила, яка немінного врачує, а меншало заповнює. Благодать особливо сильно відчувається в ситуаціях між життям і смертю. Якось я летів літаком – раптом бортпровідники починають метушитися, а через мить над кожним з нас вивалилися повітряні маски, діти стали кричати, дорослі обурюватися. Кожен розумів – прийшла біда. Літак втрачав висоту. Я теж злякався, внутрішньо весь немов скам'янів. Що робити? Я став молитися: **"Господи, якщо така воля Твоя, щоб ми загинули – дякую, але якщо є Твоя милість – помилуй нас!"** Став читати Богородичне правило, молитви – всім Преподобним Отцям Печерським, святителю Миколаю – все, що знав напам'ять. Осінив хресним знаменням всіх в салоні. І що ви думаєте? Через хвилину літак став знову набирати висоту! Ми благополучно приземлилися в Борисполі. Це був один із прикладів, коли Господь показує, щоб ми не сподівалися на сучасне обладнання, а уповали тільки на Нього, завжди і скрізь.

Під час богослужіння, а також у побутовому житті за нашим бажанням священнослужителі також осіняють нас хресним знаменням. Таке дійство називається **благословенням**. Коли священник благословляє нас, то він складає пальці так, що вони зображують літери ICXC, тобто Ісус Христос.

Це означає, що нас через священника благословляє Сам Господь наш Ісус Христос. Тому благословення священника ми повинні приймати з благоговінням.

Коли ми в храмі чуємо слова спільного благословення:

«Мир всем» та інші, то у відповідь

повинні просто поклонитися, без хресного знамення.

Щоб отримати благословення від священника, треба скласти руки хрестом: праву на ліву, долонями догори.

Одержавши благословення, ми цілуємо руку, що благословила нас – цілуємо якби невидиму руку Самого Христа Спасителя.

Why in the world do we kiss the hand of the Priest?

The real question is, "Why don't we kiss *more* people's hands?" Kissing the hand of the priest is not an exceptional thing, but rather is the *remnant* of what was once a perfectly normal custom: *showing reverence to our elders by kissing their right hands*. There are certainly many people alive today in Greece who remember that the kissing of the hand was the normal and expected way to show reverence not only to the clergy but to parents, grandparents, godparents, and others in authority over us or holding a revered position in our lives. *The disappearance of this custom is part of the disintegration of traditional Christian society, which was based on hierarchy, humility, and respect. And based, of course, on love, which does not exist without respect.*

When we kiss the hand of the bishop or priest, we are not showing respect to the *person* of the priest but to his sacred office. The priest as a man is a sinner, but the priest as *priest* represents Christ; *he is an icon of Christ*. Also, though his hand is unworthy, yet it touches the Most Holy Things – the Precious Body and Blood of the Lord. Furthermore, despite his unworthiness, in Holy Ordination he has received the Grace of God to impart spiritual gifts and blessings. Why would we deprive ourselves of the blessings of our Lord Himself, by not seeking the priest's blessing?

So when would we ask for a blessing? We typically seek this blessing whenever we greet and bid farewell to our spiritual fathers. Also, we kiss their right hands when we receive the prayer of absolution at confession or at other prayers. We do not, however, kiss the priest's hand when receiving Holy Communion, lest we risk an accident with the Holy Chalice.

God Gives Prayer to Him Who Prays: Selected Sayings of St. Hilarion of Optina

Anger

If you feel that you cannot control your anger, remain silent, and for the time being, simply say nothing, until, through continuous prayer and self

-reproach, your heart has become calm.

Caution in speech

During conversation with others it is no hindrance to be cautious in speech, and at the same time one can retain the Jesus Prayer in the mind.

Relations with neighbors

One must strive to have a good opinion of everyone. Only God is the Knower of hearts. We cannot infallibly judge people.

Repentance

In case of a fall of some kind in deed, word, or thought, you should immediately [repent](#) and, acknowledging your infirmity, humble yourself and force yourself to see your sins, but not your corrections. From examining his sins, a person comes to humility and acquires a heart that is broken and humble, which God does not despise.

Prayer

We must not attribute miracle-working power to our prayer; we must not think that what we ask of the Lord is always fulfilled. This thought comes from pride and leads to deception. God does not demand undistracted prayer from beginners. It is acquired with much time and labor, as the writings of the holy fathers say: "God grants prayer to those who pray..."

Thoughts

When having thoughts of self-praise, we must look at our sins and remember that without the help of God we can do nothing good and beneficial, we have only sins and infirmities.

Praise

Pay no attention to praise and fear it; remember what one of the holy fathers says: "If someone praises you, expect reproaches from him too."

Reconciliation

If you reconcile your own heart towards someone who is angry at you, the Lord will tell his heart to reconcile with you.

Self-will

By desiring to live or die in this place, but not that one, we establish our own will, we desire to fulfill our own desires, which we must not do. Do not pray to the Lord for any such thing, but pray that His holy will may be fulfilled in us.

Sorrows

Let us endure for a little while and we will receive eternal blessedness. Let us consign to oblivion all earthly pleasures and joys—they are not for us. It has been said: *Where our treasure is, there our heart will be* (cf. Luke 12:34), and our treasure is in heaven; therefore let us strive with all our heart for the heavenly Fatherland. There all our sorrows will be turned to joy; abuse and disparagement—to glory; sorrows, tears and sighs—to consolation; sicknesses and toil—to everlasting peace without

pain.

When sorrow comes to us, we must await consolations, but after the consolation, we must again await sorrows.

We cannot live in such a way that no one grieves or offends us, for the Apostle Luke writes: *we must through much tribulation enter into the kingdom of God (Acts 14:22), and bear ye one another's burdens, and so fulfill the law of Christ (Gal. 6:2)*. Let us therefore ask that we may bear [sorrows](#) with self-reproach and humility and not be overcome by evil, but overcome evil with good, and with the Prophet say: *With them that hate peace I was peace-able (Ps. 119:6)*.

You are bored because you think too much about yourself and you censure those who are weak.

Spiritual welfare

In the pure writings of the Holy Fathers, we see that he who desires to cleanse his heart of the passions must call on the Lord for help—this is so. We cannot say the [Jesus Prayer](#) without our thoughts being plundered. With beginners, God does not demand undistracted prayer: it is acquired with much time and labor. As the writings of the Holy Fathers say: *"God gives prayer to him who prays,"* thus we must nevertheless continue to pray, orally, and with the mind.

St. Hilarion of Optina